УДК 378:33

Олександр КІРДАН

кандидат економічних наук, доцент,
завідувач кафедри економіки та соціально-поведінкових наук
Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини,
м. Умань, Україна
e-mail: kirdan_alex@ukr.net
ORCID ID http://orcid.org/0000-0003-2667-6589

СИНЕРГІЯ ВИЩОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ, НАУКИ ТА БІЗНЕСУ ЯК ГОЛОВНИЙ РЕСУРС СУСПІЛЬСТВА ЗНАНЬ

У статті узагальнено аргументи в межах наукової дискусії з питання синергії вищої економічної освіти, науки та бізнесу як головного ресурсу суспільства знань. Систематизація наукових джерел та підходів до вирішення проблеми формування суспільства знань засвідчила, що в сучасних економічних та філософських працях розглянуто різні аспекти становлення суспільства знань та економіки знань, визначено змістове наповнення і проведено категоріально-понятєвий аналіз основних понять «суспільство знань» та «економіка знань». Аналіз педагогічних джерел та підходів до вирішення проблеми засвідчила, що у працях вітчизняних педагогів вона не знайшла належного відображення. Актуальність дослідження синергії вищої економічної освіти, науки та бізнесу як головного ресурсу суспільства знань полягає в тому, що автором статті зроблено спробу теоретично обґрунтувати зміст вищевказаного педагогічного феномену на засадах синергетичного та міждисциплінарного підходів. Автором схарактеризовано наукові підходи до розуміння сучасного суспільства через призму теорії технологічних укладів постіндустріального суспільства та переходу до суспільства знань. Методичним інструментарієм проведеного дослідження стали загальнонаукові та конкретно наукові методи (аналіз наукових праць, порівняння, класифікація, узагальнення).

Ключові слова: *вища економічна освіта, інформаційне суспільство, економіка знань, наука, синергія, суспільство знань, освіта, постіндустріальне суспільство.*

Постановка проблеми. Вища економічна освіта формує інтелектуальний капітал держави і тому відповідає за соціально-економічний розвиток. Від рівня сформованості професійних компетенцій майбутніх економістів залежить, які трансформаційні перетворення будуть відбуватися в Україні. Саме тому мета та завдання розвитку економіки України взаємозалежні та взаємозумовлені з цілями та завданнями вищої економічної освіти. Синергія вищої економічної освіти, науки та бізнесу є головним ресурсом суспільства знань, що полягає у посиленні взаємодії на основі зацікавленості та ефективній співпраці.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У низці публікацій останніх років вітчизняними науковцями схарактеризовано різноманітні аспекти становлення суспільства знань в умовах глобалізаційних викликів. Достатньо репрезентативною є група економічних досліджень окресленого питання. Так Б. Погріщук схарактеризовано формування конкурентоспроможної науково-освітньої системи держави в умовах глобалізаційних викликів [9]; Н. Холявко досліджено вектори впливу вищої освіти на процеси становлення інформаційної економіки [14]. У дослідженнях вітчизняних філософів схарактеризовано світ знання через призму людини, науки, освіти (В. Кремень) [5]; проаналізовано поняття «суспільство знань» (О. Петрушенко); окреслено становлення та розвиток понять «інформаційне суспільство» та «суспільство знань» (О. Мельник); обґрунтовано концепцію «суспільства знань» як траєкторію модернізації вищої освіти (О. Лазоренко), схарактеризовано генезис суспільства від інформаційного до «суспільства знань» за доби глобалізації (С. Савченко) [10] та ін. До дослідження проблеми формування «суспільства знань» вітчизняні педагоги Т. Стукалова, О. Отич, М. Згуровський та ін. зверталися у контексті впливу глобалізаційних процесів на систему вищої освіти України.

Постановка завдання. У середині 60-х рр. XX ст. поширення набув соціально-конструктивний підхід, відповідно до якого знання трактуються як соціальна конструкція реальності, яку створює людина. Знаннями охоплюється вся сукупність відомостей і здібностей, які використовуються людиною для вирішення задач, які включають ідеологічні, нормативні та емоційні елементи, котрі залежать від контексту і часу.

Загальновизнано, що знання властиві людям і створюються у процесі їх соціальної взаємодії. Знання завжди є продуктом використання інформації, а їх застосування і поширення суттєво залежить від технології їх використання та соціальних інститутів. Тому для набуття нових знань необхідно здійснювати цілеспрямовані дії щодо трансформації інформації у знання. Джерелами наукової економічної інформації є сукупність різновидових та різнопрофільних

джерел. Однак швидкий розвиток сучасного інформаційного суспільства призвів до змішування двох різних терміноодиниць «знання» та «інформація», які мають суттєві відмінності. Саме тому в наукових колах все частіше постає питання: «Якими є головні ресурси розвитку суспільства знань?» Теоретичному обґрунтуванню відповіді на поставлене запитання буде спрямовано наше дослідження.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні синергії вищої економічної освіти, науки та бізнесу як головного ресурсу суспільства знань.

Виклад основного матеріалу. У 1962 р. ученим Ф. Махлупом введено до наукового обігу поняття «економіка знань». У науковій праці «Виробництво і розповсюдження знань у США» він розглянув економіку знань як окремий сектор економіки, що охоплює сферу освіти, досліджень і розробок, інформаційну діяльність та відіграє вирішальну роль у функціонуванні економічної системи» [7]. Сутнісні риси економіки знань сформувалися в процесі її становлення. Видатний економіст і один із головних теоретиків менеджменту ХХ ст. П. Друкер запропонував та популяризував інший підхід до трактування сутності цього поняття, зокрема, під «економікою знань» почали розуміти такий тип економіки, у якому знання відіграють вирішальну роль та є джерелом зростання економіки.

У динамічному ХХІ ст. вимоги до знань людей швидко і часто змінюються, що зумовлює необхідність створення системи управління знаннями, яка повинна забезпечити розвиток економіки, тобто забезпечити зростання критеріїв суспільного життя за рахунок найбільш повного використання потенціалу знань людей, зайнятих в економіці.

Вперше термін «управління знаннями» ввів проф. К. Вииг, відомий фахівець з штучного інтелекту, в 1986 р. на міжнародній конференції ООН у Швейцарії. Цінність трактування управління знаннями К. Виига полягає в тому, що він зосередив увагу громадськості до необхідності досліджувати знання персоналу і здійснювати управління цими знаннями упродовж усього виробничого циклу будь-якої організації.

Спочатку управління знаннями розглядалося як сфера, що має відношення лише до тих галузей промисловості, для яких характерні так звані «високі технології», виготовлення нових зразків продукції безпосередньо на базі конкретних наукових досліджень і технічних розробок, технологічні новації. Проте практика спростувала такий вузький підхід, довівши, що не може бути галузей, виробництв і компаній, які не використовують інтелектуальний капітал при виготовленні продукції, наданні послуг і в самих методах управління. Інноваційні процеси – це неодмінна умова розвитку всіх сфер діяльності в епоху технологічної та інформаційної революцій [8, с. 6–7].

На наш погляд, саме синергія вищої економічної освіти, науки та бізнесу є головним ресурсом суспільства знань. Наше переконання базовано на теоретичних напрацюваннях вітчизняних та зарубіжних дослідників. Так, А. Маслоу зазначав: «Високою синергією володіють ті суспільства, де соціальні інститути орієнтовані на подолання протилежності між егоїзмом і безкорисливістю, між власною вигодою й альтруїзмом, де людина, котра думає про саму себе, неминуче отримує винагороду. У суспільстві з високою синергією доброчинність винагороджується» [6, с. 175]. У контексті окреслено вище, вітчизняний науковець С. Степаненко розмірковуючи щодо ролі держави у становленні суспільства нового типу, зазначив: «Дії держави щодо створення адекватного інституційного середовища мають бути направлені на гармонізацію інтересів держави як економічної організації та суб’єктів, що входять до неї. Це дає змогу з’явитися новим рушійним силам економічного розвитку, досягти синергетичного ефекту в економічній сфері суспільства» [11, с. 117].

Упродовж останніх років зросла кількість досліджень, присвячених визначенню сутності поняття «економіка знань», у яких пропонуються різні підходи до трактування цієї дефініції. Так О. Богашко стверджує, що «в економіці знань основною рушійною силою прогресу стає людина, оскільки саме вона створює знання. Однією із основних галузей, що беруть участь у

створенні людського (у тому числі інтелектуального) капіталу такої економіки, є освіта» [1].

Про складники суспільства знань йдеться у дослідженні М. Ватковської, котра доводить: «суспільство знання включає широкі соціальні, етичні та політичні параметри. Важливими у «суспільстві знання» є не лише можливості Інтернету та мультимедійні засоби, але й такі інструменти знання, як преса, радіо, телебачення і система освіти. Стає очевидним, що процеси, які відбуваються, диктують необхідність вчити людей мислити і жити відповідно до принципів сталого розвитку, включаючи питання етики та відповідальності. Не менше значення у «суспільстві знання» має бути приділено вихованню духовних та моральних якостей людини. Освіта є одним з провідних факторів успішного розвитку суспільства, від рівня розвитку освіти залежить рівень розвитку особистості в «суспільстві знання». Саме освіта створює умови для самореалізації особистості, самовдосконалення, формує готовність до самостійного вирішення проблем, свободи вибору, співпраці і діалогу з іншими людьми» [3]. Нам імпонують твердження дослідниці щодо завдань сучасного суспільства, «яке ставить людину перед потребою постійно самовдосконалюватись, щоб відчувати себе впевнено у швидкозмінному світі» та її висновок, що «освіта стає одним з засобів досягнення будь-яких значимих цілей, що дає можливість використовувати освіту як засіб розширення і реалізації життєвого потенціалу» [3].

Ґрунтовною працею є дисертаційна робота С. Савченко, у якій авторка розробила концептуальні засади генезису суспільства від інформаційного до «суспільства знань» та тенденцій його розвитку за доби глобалізації. В контексті методологічних підходів (системного, структурного, структурно-функціонального) «суспільство знань» дисертанткою представлено як структуровану сукупність ідей, що перетворюються в інформаційну форму, яка потім, об’єктивуючись в інтелектуальному капіталі, еволюціонує у «знаннєве суспільство», яке відображено як динамічний процес [10]. На наш погляд, особливо цінним є те, що С. Савченко досліджено умови формування

конкурентоспроможної передової освіти та науки як головних інноваційно-активних стратегій та розвитку якісного інтелектуального капіталу «суспільства знань»; розроблено напрями оптимізації практичних стратегій становлення й розвитку «суспільства знань» за доби глобалізації [10].

Проблема інноваційного розвитку України, а відтак і суспільства знань, пов'язана із розвитком технологічних укладів. Саме актуальність і важливість проблематики технологічних укладів зумовила підвищений науковий інтерес до цієї проблеми. Тому багато українських вчених у різні роки зверталися до її дослідження. Серед них такі відомі науковці як В. Борейко, В. Геєць, Л. Федулова, А. Чухно та ін. Однак у працях вітчизняних економістів не напрацьовано єдиної думки щодо пріоритетного розвитку певного технологічного укладу.

Сьогодні в Україні переважно розвинуті III та IV технологічні уклади, їх сумарна питома вага складає 95%. На V технологічний уклад приходиться 5%, а шостий взагалі відсутній. Зауважимо, що технологічні уклади I–IV притаманні індустріальній технології розвитку машинного виробництва. V-й уклад характеризується більш високим ступенем технологій та спирається на інформацію та знання як нові фактори виробництва. Він є матеріально-технічною основою переходу людства до вищого ступеня цивільного прогресу – постіндустріальної економіки. Частка V-го укладу в Україні складає менш 5 % від загального обсягу виробництва, що свідчить про відставання від розвинутих країн на цілу епоху [12]. Якщо й надалі Україна буде намагатися нарощувати експорт товарів нижчих укладів, то їй загрожує ефект «збіднюючого зростання», описаний відомим теоретиком міжнародної торгівлі Дж. Бгахваті [4].

Перший шлях стратегічного розвитку технологічних укладів передбачає випереджувальний перехід до технологій сьомого технологічного укладу. Головним адептом цього напрямку в Україні є Л. Федулова, яка стверджує: «йдеться не про освоєння і поширення вже існуючих та запатентованих ключових для виходу країни у світові лідери технологій, а про створення

технологій, щодо яких сьогодні немає одностайного уявлення і для створення яких потрібні визначення та розроблення нових фізичних принципів їх упровадження» [13, с.16].

Інші вчені рекомендують перевагу надавати сфері послуг та сфері інформаційних технологій, тобто у напрямку розвитку шостого технічного укладу. Так А. Чухно [15, с. 12] наголошує на розвитку сфери інформативно-комунікативних технологій нематеріального виробництва. Однак В. Геєць обстоює думку щодо реалізації інноваційних проектів у промисловості шляхом розширення технологій п'ятого технологічного укладу. Він вважає, що наша країна ще не вичерпала можливостей індустріальної стадії економіки і має використовувати передові індустріальні технології для модернізації підприємств Ш и IV технологічних укладів. Результативність такого напрямку розвитку буде залежати від науки – розробка технологій для сучасної модернізації техніки, підняття її технічного рівня тощо.

Ми поділяємо точку зору В. Борейко, який на базі результатів здійснених аналітичних розрахунків, дійшов висновку, що «для забезпечення динамічного розвитку національної економіки пріоритет потрібно надати високотехнологічним галузям: виробництву космічної, авіаційної, суднoплавної, автомобільної та іншої техніки, а також необхідно освоєння виробництва в Україні всієї техніки, яка сьогодні імпортується» [2, с.5–7], тобто інтенсивного впровадження п'ятого технологічного укладу.

Досвід зарубіжних країн свідчить, що суспільство знань характеризується високою швидкістю процесів виробництва, накопичення та знецінення знань, зумовлених динамічністю науково-технічного прогресу та розвитком інформаційного суспільства. У ньому безперервно підвищується доля знань та інших нематеріальних активів у виробленому валовому продукті та знижується доля матеріальних активів. Особливого значення набувають нові технології виробництва, поширення знань, використання фондів знань та різних форм творчої взаємодії людей і організацій. До того ж нові питання, які виникають у процесі формування суспільства знань, це питання ціннісного їх виміру. На

нашу думку, головним рушієм економічного розвитку, джерелом суспільного добробуту та формування суспільства знань стає синергія – інновації, котрі відіграють роль сполучної ланки між економічною освітою, наукою і бізнесом.

Ґрунтовні філософсько-педагогічні погляди на формування суспільства знань та потребу перебудови освітнього процесу висвітлено у праці В. Кременя «Світ знання: людина, наука, освіта», у якій вказано на важливі характеристики освіти, які актуалізуються у суспільстві знань, а саме: неперервність, відкритість, активна інтеграція її із медіа-освітою; інформаційна доступність, що ставить під сумнів домінуючу роль педагогів у навчанні та взагалі необхідність здобуття дорослою людиною освіти у традиційних навчальних закладах; втрата чіткості меж освітнього процесу й однозначної заданості їх лише роками навчання особистості у закладі освіти; наближення навчання і виховання до конкретної сутності людини, її здібностей і потреб; зростання ролі суб'єкта у проектуванні освітнього процесу й перетворенні його на спосіб реалізації «авторства» свого життя, планування кар'єри і здобуття свого місця у світі; рефлексивне засвоєння знання; міждисциплінарність, модульність змісту освіти, відповідність його можливостям особистості та рівню її домагань; побудова навчання як діалогу суб'єкта з суб'єктом; не пасивне слухання чи спостереження, а активне залучення дорослої людини до самостійного здобуття знань; пріоритет самоосвіти упродовж усієї професійно-освітньої діяльності [5]. Ці характеристики, на переконання В. Кременя, зумовлюють зміну педагогічних позицій учасників освітнього процесу та стосунків між ними. Означені стосунки стають паритетними і людиноцентричними: тобто їх метою є не просто оволодіння особистістю, яка навчається, певною системою знань та інформації, а задоволення її потреби у здобутті саме того знання, яке є особистісно важливим для неї, і в засвоєнні способів його застосування на практиці [5].

Висновки та перспективи досліджень. На основі аналізу праць зарубіжних і вітчизняних учених доходимо висновку, що «суспільство знань» і його формування нині є одним із ключових напрямів досліджень вітчизняних

науковців. Синергетичний та міждисциплінарний підходи до дослідження синергії вищої економічної освіти, науки та бізнесу як головного ресурсу суспільства знань уможливили на розгляд досліджуваного феномену у постійному розвитку відповідно до законів розвитку суспільства та загальних тенденцій розвитку вищої освіти.

Для реального використання характерних особливостей суспільства знань необхідні нові підходи до управління знаннями, які повинні забезпечувати розвиток і досягнення високих результатів за рахунок поширення і використання знань, підвищення їх наукомісткості, підтримці.

Список використаних джерел

1. Богашко О.Л. Знання основа пізнання світу та продуктивна сила розвитку суспільства. [Електронний ресурс] https://dspace.udpu.edu.ua/jspui/bitstream/6789/8656/1/Znannya_osnova_piznannya.pdf
2. Борейко В. І. Вплив змін у промисловому комплексі на розвиток економіки України. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка» : збірник наукових праць. – Острог: вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2014. Вип. 25. С. 4–8
3. Ватковська М.Г. Освіта як фактор становлення «суспільства знання». [Електронний ресурс] – Режим доступу : file:///C:/Users/LENA/Downloads/584-Текст%20статті-1146-1-10-20161027.pdf
4. Джагдиш Бхагвати Разоряющий рост: геометрическая иллюстрация [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.seinstitute.ru/Files/Veh6-25_Bhagwati.pdf
5. Кремень В. Г. Світ знання: людина, наука, освіта. К.: Знання України. 2016. 87с.
6. Маслоу А. Новые рубежи чедовеческой природы. – М. Смысл, 1999.
7. Махлуп Ф. Виробництво і поширення знань в США. М.: Прогрес, 1966.462 с.
8. Мильнер Б.З., Румянцева З. П., Смирнова В.Г., Блинникова А.В. Управление знаниями в корпорациях: Учебное пособие. М.: Дело, 2006. 304 с.
9. Погріщук Б. Формування конкурентоспроможної науково-освітньої системи держави в умовах глобалізаційних викликів. Формування ринкової економіки в Україні. Львів. 2018. Вип. 40, ч. 2. С. 140–146.
10. Савченко С. В. Генезис суспільства від інформаційного до «суспільства знань» за доби глобалізації: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філософських наук за спец. 09.00.03 «Соціальна філософія та філософія історії» / Савченко Світлана Вікторівна; ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди». Переяслав-Хмельницький, 2016. 20 с.
11. Степаненко С.В. Інституціональний аналіз економічних систем (проблеми методології): монографія. К.: КНЕУ, 2008. 312 с.
12. Федорова Ю. В. Перспективи інноваційного розвитку України: технологічні уклади. Вісник Хмельницького національного університету. 2016. № 1. С. 123–126.
13. Федулова Л. І. Сьомий технологічний уклад:міфи, реальність та перспективи. Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. Серія: Економічна теорія та право. 2012. № 1(8). С. 7–17.

14. Холявко Н. Вектори впливу вищої освіти на процеси становлення інформаційної економіки. Проблеми і перспективи економіки та управління. Чернігів. 2017. № 4. С. 27– 33.
15. Чухно А. Сучасна фінансово-економічна криза: природа, шляхи і методи її подолання. Економіка України. 2010. № 1. С. 4–18.

REFERENCES

1. Bohashko O.L. Znannya osnova piznannya svitu ta produktyvna syla rozvytku suspil"stva. [Elektronnyj resurs] https://dspace.udpu.edu.ua/jspui/bitstream/6789/8656/1/Znannya_osnova_ piznannya.pdf [in Ukrainian]
2. Borejko V. I. Vplyv zmin u promyslovomu kompleksi na rozvytok ekonomiky Ukrayiny. Naukovi zapysky Nacional"noho universytetu «Ostroz"ka akademiya». Seriya «Ekonomika» : zbirnyk naukovyx prac". – Ostroh: vyd-vo Nac. un-tu «Ostroz"ka akademiya», 2014. Vyp. 25. S. 4–8 [in Ukrainian]
3. Vatkovs"ka M.H. Osvita yak faktor stanovlennya «suspil"stva znannya». [Elektronnyj resurs] – Rezhym dostupu : file:///C:/Users/LENA/Downloads/584-Tekst%20statti-1146-1-10-20161027.pdf [in Ukrainian]
4. Dzhahdysh Bxahvaty Razoryayushhyj rost: heometrycheskaya yllyustracyya [Elektronnyj resurs] – Rezhym dostupu : http://www.seinstitute.ru/Files/Veh6-25_Bhagwati.pdf [in Russsian]
5. Kremen" V. H. Svit znannya: lyudyna, nauka, osvita. K.: Znannya Ukrayiny. 2016. 87s. [in Ukrainian]
6. Maslou A. Novыe rubezhy chedovecheskoj pryrodы. – M. Smыsl, 1999. [in Russsian]
7. Maxlup F. Vyrobnyctvo i poshyrennya znan" v SShA. M.: Prohres, 1966.462 s. [in Russsian]
8. Myl"ner B.Z., Rumyanceva Z. P., Smyrnova V.H., Blynnykova A.V. Upravlenye znanyyamy v korporacyyax: Uchebnoe posobye. M.: Delo, 2006. 304 s. [in Russsian]
9. Pohrishhuk B. Formuvannya konkurentospromozhnoyi naukovo-osvitn"oyi systemy derzhavy v umovax hlobalizacijnyx vyklykiv. Formuvannya rynkovoyi ekonomiky v Ukrayini. L"viv. 2018. Vyp. 40, ch. 2. S. 140–146. [in Ukrainian]
10. Savchenko S. V. Henezys suspil"stva vid informacijnoho do «suspil"stva znan"» za doby hlobalizaciyi: avtoref. dys. na zdobuttya nauk. stupenya kand. filosofs"kyx nauk za spec. 09.00.03 «Social"na filosofiya ta filosofiya istoriyi» / Savchenko Svitlana Viktorivna; DVNZ «Pereyaslav-Xmel"nyc"kyj derzhavnyj pedahohichnyj universytet imeni Hryhoriya Skovorody». Pereyaslav-Xmel"nyc"kyj, 2016. 20 s. [in Ukrainian]
11. Stepanenko S.V. Instytucional"nyj analiz ekonomichnyx system (problemy metodolohiyi): monohrafiya. K.: KNEU, 2008. 312 s. [in Ukrainian]
12. Fedorova Yu. V. Perspektyvy innovacijnoho rozvytku Ukrayiny: texnolohichni uklady. Visnyk Xmel"nyc"koho nacional"noho universytetu. 2016. № 1. S. 123–126. [in Ukrainian]
13. Fedulova L. I. S"omyj texnolohichnyj uklad:mify, real"nist" ta perspektyvy. Visnyk Nacional"noyi yurydychnoyi akademiyi Ukrayiny imeni Yaroslava Mudroho. Seriya: Ekonomichna teoriya ta pravo. 2012. № 1(8). S. 7–17. [in Ukrainian]
14. Xolyavko N. Vektory vplyvu vyshhoyi osvity na procesy stanovlennya informacijnoyi ekonomiky. Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnya. Chernihiv. 2017. № 4. C. 27– 33. [in Ukrainian]
15. Chuxno A. Suchasna finansovo-ekonomichna kryza: pryroda, shlyaxy i metody yiyi podolannya. Ekonomika Ukrayiny. 2010. № 1. S. 4–18. [in Ukrainian]

Кирдан А.П. Синергия высшего экономического образования, науки и бизнеса как главный ресурс общества знаний

В статье обобщены аргументы в научной дискуссии по вопросу синергии высшего экономического образования, науки и бизнеса как главного ресурса общества знаний.

Систематизация научных источников и подходов к решению проблемы формирования общества знаний показала, что в современных экономических и философских трудах рассмотрены различные аспекты становления общества знаний и экономики знаний, определено содержательное наполнение и проведен категориально-понятийный анализ основных понятий «общество знаний» и «экономика знаний». Анализ педагогических источников и подходов к решению проблемы показал, что в трудах отечественных педагогов она не нашла широкого отражения. Актуальность исследования синергии высшего экономического образования, науки и бизнеса как главного ресурса общества знаний заключается в том, что автором статьи предпринята попытка теоретически обосновать содержание вышеуказанного педагогического феномена на основе синергетического и междисциплинарного подходов. Автором охарактеризованы научные подходы к пониманию современного общества через призму теории технологических укладов постиндустриального общества и перехода к обществу знаний. Методическим инструментарием проведенного исследования стали общенаучные и конкретно научные методы (анализ научных трудов, сравнение, классификация, обобщение).

Ключевые слова: *высшее экономическое образование, информационное общество, экономика знаний, наука, синергия, общество знаний, образование, постиндустриальное общество.*

Kirdan A. Singer higher economic education, science and business as the main resource of society knowledge

The article summarizes the arguments in the framework of scientific discussion on the issue of the synergy of higher economic education, science and business as the main resource of the knowledge society. The systematization of scientific sources and approaches to solving the problem of formation of a society of knowledge has shown that in contemporary economic and philosophical writings various aspects of the formation of a knowledge society and economy of knowledge are considered, contents content is determined and categorical and conceptual analysis of the basic concepts of «knowledge society» and «knowledge economy». The analysis of literary pedagogical sources and approaches to solving the problem has shown that it has not been properly reflected in the works of domestic teachers. The urgency of the study of the synergy of higher economic education, science and business as the main resource of the knowledge society lies in the fact that the author of the article attempts to theoretically substantiate the content of the aforementioned pedagogical phenomenon on the basis of an interdisciplinary approach. The author describes the scientific approaches to the understanding of modern society through the prism of the theory of technological patterns of post-industrial society and the transition to a knowledge society. The methodical tools of the research were general scientific and specific scientific methods (analysis of scientific works, comparisons, classification, generalization).

Keywords: *higher economic education, knowledge economy, information society, science, synergy, knowledge society, education, post-industrial society.*